....LIAM BURROUGHS + KURT COBAIN= SEGLE XX

21/02/2014 / Cap Comentari

La cultura popular està plena de mites i per tant de mitges veritats i mitges mentides. Ens expliquen, llegim i coneixem tantes coses dels nostres admirats artistes que sovint dóna la sensació que hem viscut tota la vida amb ells i que hem arribat a compartir part d'ella. Pels que hem nascut als setanta i hem crescut i gaudit amb la cultura anglosaxona, la notícia de la mort de Kurt Cobain va ser un punt d'inflexió. D'inici, moria l'ídol, el teen spirit, la persona que no volia ser famós però no tenia més remei d'acceptar que ho era. La mort del darrer gran mite del rock n' roll posava punt i final a la màgia i mitificació dels artistes més admirats per iniciar una nova era: la dels futbolistes i esportistes en general com a màxims ídols de les següents generacions. Els temps han canviat, i el rock n' roll, com a font de rebel·lió per les noves generacions, ha mort. El rock n' roll era el màxim exponent de la cultura popular, per la capacitat de reunir a gent de tots els colors i procedències, i de crear un espai de ràbia, inquietud, disconformitat i eufòria, donant l'oportunitat de reafirmar i reafirmar-se, amb la importància que comporta durant els anys de formació de pensament i actitud. Kurt Cobain era rock n' roll. No volia ser un exemple, ell era Kurt Cobain, el líder de la darrera gran banda, Nirvana, i tots l'adoràvem. Tal i com van fer The Rolling Stones, The Clash o Sonic Youth en el seu moment, Nirvana feien el que volien, com volien i quan volien, demostrant que no hi ha res més important que ser tu mateix i demostrar i demostrar-te que ets capaç de fer allò que et proposis. Una altra història és que siguis reconegut i et doni de menjar. Admirar a gent que no té por a res i que és capaç d'expressar-ho amb el seu art és sempre interessant i enriquidor, molt més que fixar-se en milionaris a base de xuts o esmaixades, a qui no negarem l'entreteniment d'encefalograma pla que ens proporcionen. Però, la cultura és el que ens ha de sacsejar, i Kurt Cobain ho va fer.

Gairebé quaranta anys abans de que Cobain, Grohl i Novoselic es posessin d'acord per començar a fer-nos creure que no teniem res a envejar a aquells que varen gaudir dels seixanta i dels setanta, William S. Burroughs iniciava la seva carrera com a escriptor. El primer pas va ser el moment més terrible de la seva vida: matar a la seva dona jugant a fer de Guillem Tell, una tarda de 1951, a casa d'uns amics, mentre feien temps per vendre l'arma per obtenir diners per xutar-se. La tragèdia que va marcar la vida de l'escriptor va tenir lloc a Mèxic, país amb el que se'n va anar amb la seva dona, Joan Vollmer, per desconnectar i començar de zero, i intentar desenganxar-se de les drogues. Burroughs, fill de família acomodada, en part perquè el seu avi va inventar la primera calculadora impressora, es va enganxar a les drogues després de graduar-se a Harvard. Després de moltes voltes, entre ells una baixa de l'exèrcit nord-americà el 1942 per depressió i uns anys al Village de Nova York compartint pis amb Kerouac i les seves respectives parelles, i formant part de la generació beat, va decidir, amb Joan, provar sort al país fronterer. Ara bé, els problemes eren els mateixos: drogar-se cada dia. Qui perd el món vol guanyar-se el seu propi món, i la voluntat de

SEGUEIX-NOS A...

MÚSICA QUE ESCOLTEM

1. Pauline Hawkins
Drive-By Truckers
2014

1. Pauline Hawkins Drive-By Truckers	6:40
2. 11:32 Sleepy Sun	4:08
3. Get Up and Get Out Sharon Jones & The Dap-Kings	3:27
4. Master Card Mogwai	3:58
5. Children of Light Quilt	3:22
6. Repeating James Vincent McMorrow	4:38
7. Watch You Change Dropners	2:43
8. Holiday Julie Byrne	2:39

Troveci su Facebook

BCNCultura.cat

Mi place

BCNCultura.cat place a 3 687 persone

Plug-in social de Facebook

Nada es verdad, todo está permitido, de Servando Rocha. @alphadecayed Un viatge per la cultura popular del segle XX: t.co/ZRJHIU3UTK

trobar-se amb sí mateix existia, però no era pas reconeguda. Perdre l'oremus fins a l'extrem de provocar un accident fatal va significar un inversemblant i terrible punt d'inflexió per la vida de Burroughs. Va morir la seva dona, bé, la va matar, i va néixer finalment l'escriptor, va sorgir l'autor. Dos anys després, el 1953, per fi, arriba el seu primer llibre: *Junqui*. Un cop va ser conscient de qui era i del talent literari que posseïa, res va ser més senzill, però res el va frenar. Les armes, les drogues, l'experimentació, la literatura i la intenció d'entendre el món des de la radicalitat, el van convertir en, probablement, el primer punk, i en un autor fet a sí mateix, amb dilemes, drames i angoixes que el van moldre a cops per sempre i que a la vegada el nodrien d'arguments per seguir caminant.

S'havien de trobar, i així va ser a l'octubre de 1993. Un Kurt Cobain enfadat per ser qui era, per un milionari d'aquells que tan detestava, es va presentar a la casa que s'havia comprat Burroughs a Lawrence, Kansas. La trobada entre dos rock n' roll stars: per una banda, el músic que fuig de la seva condició s'apropa a un dels seus grans idols i referents precisament per ser qui és, i per l'altra, l'escriptor que aglutina bona part del tarannà artístic i literari que ens fa entendre l'art del segle XX com una expressió urgent i intensa que neix a les entranyes i que creix pel dolor i el drama de la vida, suposa una eclosió cultural, un xoc entre dos individus que formen part de la història de la cultura popular per sí mateixos i pels referents i circumstàncies que els uneixen. D'aquí sorgeix la necessitat de crear un llibre que esbudelli què va significar aquella trobada per entendre el perquè de la seva importància, i d'aquí neix el llibre de ***Servando Rocha, Nada es verdad, todo está permitido. El día que Kurt Cobain conoció a William Burroughs*** (Alpha Decay, 2013). Des de la distància, des de l'admiració, des de la documentació, des de la passió, des del coneixement, l'autor i editor, incansable i infatigable pencaire, a qui coneixem per extraordinaris assajos com *La Facción Caníbal. Historia del Vandalismo Ilustrado*, entre d'altres obres, i per la seva magnífica feina a bord de La Felguera Ediciones, ofereix una retrospectiva de la història de referents, connexions, idees, vicissituds, circumstàncies, rebel·lions, actituds, creacions i relació que vincula a l'escriptor i al músic, generant un torrent de reflexions, dades, apunts, vivències i documents que recorre, si, he endevinat, les vides dels artistes i la dels seves influències, configurant un collage de la història de la cultura popular del segle XX. Rocha esdevé el perfecte mestre de cerimònies per fer-nos passejar pels circuits de l'art, la música, el còmic, el cinema i la literatura que ha marcat, marca i marcarà una forma de veure i entendre el món. Autors, pensadors, músics, artistes, els quals, a través de la necessitat per expressar-se, rebel·lar-se i 'inconformar-se' amb la realitat i la inèrcia, s'exigien a ser congruents i conseqüents amb la pròpia voluntat i pensament d'acció, sense que les normes, les por ni la societat els desviés del que ells creien i volien fer.

El cinc de febrer es complien 100 anys del naixement de Burroguhs, i el 5 d'abril, 20 anys de la mort de Kurt Cobain. Sovint dóna la sensació, potser equivocada, que la cultura popular ha estat primer devorada i després vomitada per un sistema que se n'apropia de qualsevol activitat que olori a negoci. Aquest fet ha provocat que l'artista no pensi en el seu art, sinó que es centri en crear productes rentables. Finalment, la situació de la cultura popular, inclòs, la situació sociopolítica, dificulta, o almenys fa difícil que pugui ser, l'aparició d'autors que continuïn la tradició literària de Burroughs i la intensitat elèctrica de Cobain. No és qüestió d'imitar, és qüestió de copiar amb personalitat i crear a partir d'un referents. I referents com Burroughs i Cobain ja formen part del passat, de la mateixa manera que els referents. Servando Rocha i el seu darrer llibre ens apropa a

Time ago 1 Day via Twitter

Del darrer disc de The @TheWarlocks , 'Skull workship', hem trobat aquest video del seu tema 'Endless drops', t.co/hdfWUlrN4t

Time ago 5 Days via Twitter

Nou LP de #theafghanwhigs , 'Do to the Beast'. Tota la info a t.co/wD5hPeyBaG i video del single 'Algiers' a t.co/cgdjUwchYq

Time ago 7 Days via Twitter

Follow @BCNCulturaCAT on twitter.

ETIQUETES

Jean Luc Godard CCCB sonic youth
Sajalin Editores menú de migdia
greg dulli Fotografia Patti Smith
Mark Lanegan Bob Dylan
The Rolling Stones woody allen
neil young Gràcia david bowie
Martin Scorsese Primal Scream
The Beatles Johnny Depp
primavera sound Tim Burton Nirvana
Pixies Takashi Miike Pearl Jam
François Truffaut quentin tarantino
the brian jonestown massacre
The Black Crowes My Bloody Valentine

WEBS AMIGUES

KOWASA libros de fotografia
SpaghettiBCN
BCN mes
advertisment performance
Funidelia.es - Have fun! -
YVES ROCHER GELES 2X1
tuenti móvil El servicio móvil de Tuenti. La mejor oferta de smartphones de tarjeta y contrato. www.tuenti.com

alguns dels herois del segle XX, uns supervivents que necessitaven ser artistes, primer de tot per sentir-se viu, no per guanyar diners. A partir de la connexió Burroughs- Cobain, ***Nada es verdad todo está permitido. El día que Kurt Cobain conoció a William Burroughs*** suposa una immersió sorprenent i refrescant a l'univers dels dos protagonistes i dels seus vincles amb Giorgio de Chirico, Ginsberg, Dylan, Beatles, Stones, Leadbelly, Gysin, i tantes altres llums, les quals, a través de la seva vida i el seu art, varen entendre, definitivament, que res és veritat i que tot està permés. Seguim el genet de la torxa, seguim-lo, ell i els seus ens ensenyaran allò que ningú s'atrevirà a ensenyar-nos.

Share

Potser t'interessa...

Comparteix-lo!

Tweet 1 Like 5 g+1 0

Subscribe to our RSS Feed.

Etiquetes

alpha decay kurt cobain

Nada es verdad todo está permitido. El día que Kurt Cobain conoció a William Burroughs

Servando Rocha William Burroughs

← Anterior

AUTOR

Daniel Bossio

DEIXA UN COMENTARI